

espai tancat

per FREDERIC BOFILL

*Par les soirs bleus d'été, j'irai dans les sentiers,
Picoté par les blés, fouler l'herbe menue:
Rêveur, j'en sentirai la fraîcheur à mes pieds.
Je laisserai le vent baigner ma tête nue.*

ARTHUR RIMBAUD

A Anna, perquè sap empeltar nadjeda.

cò-
dols no són bon jaç...ja ho sé però en aquesta hora no hi ha ningú i podrem estar tranquils una estona xerrant de les nostres coses no sé per què l'he duta fins aquí ara coneixerà el lloc on vinc a caure quan el cap m'esclata sabrà d'aquests indrets d'aquest paisatge meu on el blau empeny el cervell a cop d'onada el mateix vent que me despentina li esfilegassarà la crinera fent-la daga punyent no sé per què li he dit que coneixia un racó on les ones renten el front el front que ell sempre es tapava amb cabells humits de suor i salitre agafat en matí a la platja de Ponent quan el sol ja és ben blanc i fa lluent les cases blanques i els ouets de colom a les sis del vespre el sol ja ha tornat groc tot allò que abans era blanc restarà groc fins a la fosca sense adonar-se'n havien pres el camí del codolar tranquil anava movent els pedals del cotxe ara l'accelerador ara l'embragatge ara la palanqueta del canvi el camí era ple de clots i calia no ficar-s'hi per tal de no sacsejar massa la noia anava fumant un ducados pel retrovisor observava aquelles faccions femenines que mai no acabava de conèixer el front se li oferia robust i massís ofenent la delicadesa de les celles brunes on es cloïa els ulls que no havien afinat la disposició del mirall eren massa negres per mirar-los amb fixesa uns ulls que l'havien turmentat moltes nits quan dins la foscor de la cambra cercava el son i no trobava sinó el malson hagués volgut continuar l'anàlisi d'aquell rostre però el marc del retrovisor ho impedia i no gosava fer cap gest on ella pogués copsar l'interior del seu cervell aquests còdols sempre són bruts de verni i no voldria tacar-me la roba ni voldria que se la taqués ella espera un moment no t'ajeguis perquè et deixaràs tota negra de verni en cas d'haver-n'hi trobat més de gargalls de vaixell asmàtic el més probable hauria estat tornar al poble però encara hi havia redols on la clariana era suficient per a dos cossos guaita aquí hi ha un redol sense sutge no cal cercar més mira en realitat no sé per què t'he dut aquí suposo que per fer una xerrada amb tu el cotxe s'aturà dins un núvol de pols roja tot just ell premia el fre sortiren tancaren les portes i agafats espatlla i cintura caminaren cap a la platja era un lloc on ell solia anar quan el cap li esclatava i això fos pel que fos li succeïa molt sovint ja de nen quan els pares li deien alguna cosa que no encaixava dins els seus motllos sortia al jardí i plorant en un racó contemplava el blau cel lloant la grandesa del no-res per a ella era com una mena de narcòtic que després de desembussar-li el cervell l'adormia ara li calia cercar la conjunció del blau celeste amb el blau marí per aconseguir uns efectes semblants mentre s'adreçaven a la vorera acabà d'observar el rostre de Fàtima el nas la boca tot tot era al seu lloc àdhuc aquella expressió de felicitat a flor de pell que mai no havia comprès però tot i així tampoc sé què dir-te mira Joan una copinya gegant abasta'm la bossa demà me'n faré un collar no hi ha res que

m'agradi més que dur copinyes penjades del coll tens raó és molt gran ja sé que està molt vist això de penjar-se coses de la mar al coll però a mi m'grada massa per prescindir-ne d'aquest costum si mai podria comprendre la ingenuïtat que regalimava Fàtima una ingenuïtat d'això ell n'estava ben segur aparent sempre que anava amb ella el cap se li omplia de records d'imatges i veus que es presentaven aïllades sense coherència però que sempre inevitablement acabaven amb un gemec darrera la porta del lavabo una llum engegadora a la finestra amb cortinetes de gasa blanca el cos nu de Fàtima mullant de suor el seu pit l'home d'uniforme mostrant unes manyoteres platejades un mirall amb dos cossos sense cap fent-se l'amor l'uniforme rajoles on hi creix gota a gota un bassiot de sang les manyoteres l'escalfor d'aquells dos pits demanant una carícia més l'enlluernament d'aquells objectes de plata falsa i a la fi el gemec entre unes mans rajant sang m'agradaria parlar-n'hi de tot allò però mai no puc tinc por de les seves llàgrimes de que m'expliqui què és la mort és igual Fàtima el que realment importa és que tu sàpigues el perquè de les coses que fas si t'agrada penjar-te del coll les casetes d'aquests animalets per què no ho has de poder

fer jo ja ho veus no sóc així t'he dut aquí i no sé per què ho he fet una vegada aquí he pensat que tenia coses per dir-te i ara ja no sé què volia dir tal volta no vull parlar de res i me conformaré de veure com contemples el mateix que jo contemplo quan al cap no m'hi caben més coses i sembla que vol esclatar però jo sé molt bé que no m'agrada la idea que ella contempli aquest paisatge meu aquests blaus que tan sols jo entenc s'hi han de perdre moltes hores per arribar a captar tot el missatge de l'horitzó la caiguda del cel cap al desfici de la mar el perquè de l'aigua negra i el cel gris sé que sóc l'únic a captar-ho bé en el fons i per això mateix no m'importa gaire que ella intenti assolir el que jo ja tinc tanmateix no ho aconseguirà Joan parlava per parlar no hi havia cap motiu concret que el fes mantenir una conversa en tot cas li hagués agradat parlar d'aquell dia feia tant de temps que Fàtima intentà suïcidar-se quan el detingueren però sabia que després vindria el record de la presó i volia estalviar-se'l no volia tornar a sentir la humitat menjant-li la

pell els ossos tot allò havia acabat havia estat massa amarg per recordar-ho sí parlava per parlar però ja havia començat quan ella el va tallar perquè havia trobat una copinya gegant a la vorera de la mar i frisava amb la idea de poder fer-se'n un collar Joan no feia altre que fotre pestes envers Fàtima no podia perdonar-li que hagués tallat el seu raonament quan tot just el començava ell era una persona d'aquelles que pensen mentre parlen que van alineant les pensades al mateix temps que les paraules fent un petit esforç aconseguí tranquil·litzar-se allà entre reixes fou on va aprendre l'art de controlar els seus instints més naturals a sublimar qualsevol passió qualsevol encesa de sang entenc perfectament això que dius a mi també m'esclata molt sovint el cap sembla com si a fora hi hagués el buit i tots els meus pensaments volguessin sortir per omplir-lo sí jo conec aquest estat de què em parles per cert avui he rebut carta d'aquell músic que vaig conèixer l'any passat sí home aquell noi pansit de Belcaire d'Urgell em diu que el diumenge proper es casa i que li agradaria molt veure'm al seu casament com comprendràs no hi penso anar estariem bons després de la putada que em va fer estariem bons Joan callava feia com qui escolta però en realitat contemplava l'embranchida de les ones i tan sols estava atent a la remor de la maror i al gemec dels grans de sorra rodolant un damunt l'altre per la curta distància que separava l'aigua dels còdols era una simfonia trista però a la vegada grandiosa i magnífica era com una obertura a la tempesta que s'anunciava allò el moviment de l'onada se li ofería com un espectacle wagnerià no coneixia la música de Wagner però cada cop que observava aquell ball d'escumes el cap se li omplia de la seva música era un fet inexplicable però real i que tenia molt a veure amb les esclatades de cap es deixava dur per aquell ritme tan marcat però no perdia la melodia de cadascun dels instruments l'escuma que ve de lluny cargolant les gotetes d'aigua picant damunt els còdols el xiulet del vent m'agradaria poder fer captar a Fàtima tot el que ara sento voldria que en el meu front es dibuixessin uns signes capaços de comunicar tot el que les paraules no poden transmetre aquesta música aquesta llum aquest anar més enllà de la matèria aquesta acumulació de sentiments que em nega el cervell mentrestant Fàtima seguia amb les seves dèries Joan descobrí allà a trenc d'horitzó com l'últim escull d'un illot daurat tatava entre brufada i brufada era un escull negre terriblement fosc i es feia molt difícil de no comparar-lo amb la lluentor del seu major que se li ofería molt més fràgil molt més fàcil de tombar en canvi el petit amb el seu rostre de mil pues fruit de molts anys de rebre les salivades dels peixos ferits semblava fort i feixuc capaç d'aguantar qualsevol cop com si res aquesta visió el va entristir era tornar-se a trobar amb el guardià que durant tants anys l'havia privat de gaudir la llibertat ahir em vaig trobar la Neus anava molt capficada perquè per culpa d'un article seu havien segrestat el diari em va dir que el neguit no la deixava plorar que no comprenia per què havia succeït allò que ella sabia positivament que la crisi de govern era imminent perquè li ho havia dit el seu germà que treballa al ministeri i que si ho sabia ell també ho sabia tota la capital encara que fos per sota mà la vaig acompanyar fins el jutjat on havia de fer no sé quines declaracions com comprendràs no hi vaig pujar jo al jutjat aquestes coses no em són gens agradables per cert jo t'havia de demanar si però és igual deixem-ho fer Fàtima parlava i parlava sense adonar-se que Joan no l'escoltava parlà d'un amic que es casava d'una pel·lícula que havia vist al cine club de que li agradava molt prendre el sol nua a una platja on no hi hagués ningú i d'una amiga que anava al jutjat perquè li havien segrestat el periòdic després semblà que volia fer una pregunta a Joan però s'aturà de cop com que no sentia cap veu ell es va posar a parlar ja t'he dit Fàtima que no entenc per què t'he dut aquí i encara que sé que t'he de dir una o dues coses no arribo a saber quines són aquí la blavor de l'aigua em distreu i quan sembla que ja ho tinc a la punta de la llengua clic ja hi tornem a ser vols fumar la setmana passada vaig anar a Barcelona a comprar llibres ja saps que per aquest poble no n'hi ha gaires buscant buscant pels prestatges d'una llibreria que hi ha prop de la Plaça de la Universitat vaig sentir una mà que m'agafava l'espatlla i deia molt fort què fots tu per aquí saps qui era ni més ni menys que l'Enric el meu

FREDERIC BOFILL

Maig 74